

Határozatok Tára

PAOLO MENGOZZI
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2016. december. 7.¹

C-376/15. P. és C-377/15. P. sz. egyesített ügyek

**Changshu City Standard Parts Factory
Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd
kontra**

az Európai Unió Tanácsa

„Fellebbezés — Dömping — 1225/2009/EK rendelet — A 2. cikk (7) bekezdésének a) pontja, valamint a 2. cikk (10) és (11) bekezdése — Dömpingellenes megállapodás — 2.4 és 2.4.2 pont — 924/2012/EU végrehajtási rendelet — A Kínai Népköztársaságból származó egyes vas vagy acél kötőelemek behozatala — Érintett termék — Egyes ügyletek kizárása a dömpingkülönbözet számításából — Az exportár és a rendes érték tisztességes összehasonlítása nem piacgazdaságú országból származó behozatal esetén — Egyes kiigazítások elvégzésének megtagadása — Indokolási kötelezettség”

1. Amikor az Európai Unió intézményei dömpingkülönbözet létezését állapítják meg, különösen egy nem piacgazdaságú országból származó behozatal esetén, kizárhatnak-e az exportár és a rendes érték közötti összehasonlításból bizonyos típusú érintett árukra vonatkozó exportügyleteket? Mi a rendes érték és az exportár tisztességes összehasonlításának keretében előírt kiigazítás elvégzésére vonatkozó követelmény terjedelme, amennyiben a rendes érték az analóg ország módszer alapján került megállapításra?

2. Lényegében ezek az alapvető kérdések a jelen egyesített ügyekben, amelyek két kínai társaság, nevezetesen a Changshu City Standard Parts Factory és a Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd által együttesen benyújtott két fellebbezésről szólnak. E két társaság a fellebbezésében az Európai Unió Törvényszéke 2015. április 29-i Changshu City Standard Parts Factory és Ningbo Jinding Fastener kontra Tanács ítéletének² (a továbbiakban: megtámadott ítélet) a megsemmisítését kéri, amely ítéletben ezen utóbbi bíróság elutasította a 2012. október 4-i 924/2012/EU tanácsi rendelet³ (a továbbiakban: vitatott rendelet) megsemmisítésére irányuló keresetüket.

3. Ezekben az ügyekben azt kéri a Bíróságtól, hogy lényegesen pontosítsa az Európai Bizottság és az Európai Unió Tanácsa (a továbbiakban együttesen: intézmények) azon kötelezettségeinek a terjedelmét, amelyek a dömpingkülönbözet létezésének megállapítása során, különösen egy nem piacgazdaságú országból származó behozatal esetén állnak fenn.

1 — Eredeti nyelv: francia.

2 — T-558/12 és T-559/12, EU:T:2015:237.

3 — A 91/2009 rendelet módosításáról szóló rendelet (HL 2012. L 275., 1. o.).

I – Jogi háttér

A – A WTO-jog

4. Az 1994. évi Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény (GATT) VI. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodásnak⁴ (a továbbiakban: dömpingellenes megállapodás) „A dömping tényének a megállapítása” című 2.4 pontja szerint:

„2.4 Az exportárat és a rendes értéket megfelelően össze kell hasonlítani. Ezt az összehasonlítást azonos kereskedelmi szinten kell elvégezni, általában a gyári átvétel szintjén, azokhoz az eladásokhoz viszonyítva, amelyek, amennyire csak lehetséges, azonos időben zajlottak. Minden esetben, az eset érdemi sajátosságai szerint, megfelelőképpen figyelembe kell venni az eladás, az adózás, a kereskedelmi szint, a mennyiség, a fizikai jellemzők különbségeit, és minden olyan egyéb különbséget, amely bizonyítottan befolyásolja az árak összehasonlíthatóságát. [...] A hatóságoknak tudatniuk kell az érintett felekkel, hogy milyen információ szükséges a méltányos összehasonlításhoz, és nem róhatnak a felekre túlzott bizonyítási kötelezettséget [...].

2.4.2 A 4. pont megfelelő összehasonlítást előíró rendelkezéseinek értelmében, a vizsgálat ideje alatt fennálló dömpingkülönbözöt létezését általában úgy kell megállapítani, hogy össze kell hasonlítani a rendes érték súlyozott átlagát az összes összehasonlítható exportügylet árainak súlyozott átlagával, vagy pedig úgy, hogy a rendes értéket tranzakciónként kell összevetni az exportárakkal [...].

B – Az uniós jog

5. Az 1225/2009/EK rendelet (a továbbiakban: alaprendelet)⁵ „A dömping tényének a megállapítása” címet viselő 2. cikkében a következőket írja elő:

„[...]”

C. Összehasonlítás

(10) Az exportár és a rendes érték között tisztességes összehasonlítást kell végezni. Ezt az összehasonlítást ugyanazon a kereskedelmi szinten, az egymáshoz képest – amennyire csak lehetséges – azonos időben történt eladások vonatkozásában és az árak összehasonlíthatóságát befolyásoló egyéb különbségek figyelembevételével kell elvégezni. Ha az így megállapított rendes érték és az exportár összehasonlítása ezen az alapon nem lehetséges, az árakat és az árak összehasonlíthatóságát állítólag és kimutatottan befolyásoló különbségeket, megfelelő kiigazítások formájában, kérésre minden egyes esetben figyelembe kell venni. [...]

4 — Az Európai Unió Tanácsa a többoldalú tárgyalások uruguayi fordulóján (1986–1994) elért megállapodásoknak az Európai Közösség nevében a hatáskörébe tartozó ügyek tekintetében történő megkötéséről szóló, 1994. december 22-i 94/800/EK határozatával (HL 1994. L 336., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 80. o.) jóváhagyta a Kereskedelmi Világszervezetet (WTO) létrehozó, Marrakeshben 1994. április 15-én aláírt megállapodást, valamint az e megállapodás 1., 2. és 3. mellékletében szereplő megállapodásokat, ezek között a dömpingellenes megállapodást.

5 — A 2012. december 12-i 1168/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2012. L 344., 1. o.) módosított, az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozattal szembeni védelemről szóló, 2009. november 30-i 1225/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 343., 51. o., helyesbítés: HL 2010. L 7., 22. o.).

D. Dömpingkülönbözet

(11) A vonatkozó tisztességes összehasonlítást szabályozó rendelkezéseknek megfelelően a dömpingkülönbözet meglétét a vizsgálati időszak alatt rendszerint a rendes érték súlyozott átlagának a Közösségbe irányuló összes exportügylet árainak súlyozott átlagával való összehasonlítása, vagy az egyes rendes értékeknek a [z Unióba] exportált termékek egyes exportáraival való, ügyletenkénti összehasonlítása alapján kell meghatározni. A súlyozott átlag alapján megállapított rendes értéket azonban a [z Unióba] Közösségbe irányuló összes egyedi exportügylet áraival is össze lehet vetni, ha az exportárok vásárlónként, területenként vagy időszakonként jelentős eltéréseket mutatnak, és ha az e bekezdés első mondatában meghatározott módszerek nem tükrözik a gyakorolt dömping teljes mértékét. [...]"

II – A jogvita előzményei és a vitatott rendelet

6. A jogvita előzményeit a megtámadott ítélet 1–16. pontja fejt ki részletesen. A jelen eljárással kapcsolatban mindössze arra emlékeztetnék, hogy a Tanács a 91/2009 rendelettel⁶ dömpingellenes vámot vetett ki a Kínából származó egyes vas vagy acél kötőelemek behozatalára.

7. A WTO Vitarendező Testülete (DSB) 2011. július 28-án elfogadta a Fellebbviteli Testület jelentését és a Fellebbviteli Testületnek „Az Európai Közösségek – Az egyes Kínából származó vas vagy acél kötőelemek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes intézkedések” ügyről szóló jelentésével módosított vizsgálóbizottsági jelentést.⁷ Ezekben a jelentésekben megállapításra került, hogy az Unió megsértette a WTO-jog egyes rendelkezéseit.

8. Annak meghatározása céljából, hogy a 91/2009 rendeletet milyen módon kell módosítani a DSB ajánlásaival való összhangba hozása érdekében, a Bizottság kezdeményezte az e rendeletben előírt dömpingellenes intézkedések felülvizsgálatát.⁸

9. A 2012. október 4-i 1515/2001 rendelet⁹ alapján elvégzett felülvizsgálat következtében fogadta el a Bizottság a vitatott rendeletet.

10. A vitatott rendeletben a Tanács mindenekelőtt megjegyezte, hogy a DSB jelentései nem befolyásolták a 91/2009 rendeletben megállapított, az érintett termékekre és a hasonló termékekre vonatkozó eredményeket.¹⁰

11. Ezt követően a Tanács emlékeztetett arra, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontjának megfelelően az olyan exportáló gyártók számára, mint a fellebbezők, akiknek nem adták meg a piactudományi elbánást, a rendes értéket egy analóg országban tapasztalható ár vagy megállapított érték alapulvételével kell meghatározni. Ebben az esetben Indiát megfelelő piaci berendezkedésű harmadik országnak tekintették. Így a rendes értéket egy együttműködő indiai gyártó által a belső piacon értékesített, érintett termék ára alapján állapították meg.¹¹

6 — A Kínai Népköztársaságból származó egyes vas vagy acél kötőelemek behozatalára végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2009. január 26-i 91/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 29., 1. o.).

7 — A Fellebbviteli Testület 2011. július 15-i jelentése, AB-2011-2, WT/DS397/AB/R.

8 — 2012. március 6-i bizottsági értesítés a Kínai Népköztársaságból származó egyes vas vagy acél kötőelemek behozatalára vonatkozó, hatályban lévő dömpingellenes intézkedésekről, azt követően, hogy a Kereskedelmi Világszervezet Vitarendező Testülete 2011. július 28-án az EK – Kötőelemek vitában (DS397) ajánlásokat és határozatokat fogadott el (HL 2012. C 66., 29. o.).

9 — A WTO Vitarendező Testülete által dömping- és szubvencióellenes ügyekkel kapcsolatban elfogadott jelentés után a Közösség által hozható intézkedésekről szóló, 2001. július 23-i 1515/2001/EK tanácsi rendelet (HL 2001. L 201., 10. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 38. kötet, 50. o.). Ezt a rendeletet a Kereskedelmi Világszervezet Vitarendező Testülete által dömping- és szubvencióellenes ügyekkel kapcsolatban elfogadott jelentés után az Unió által hozható intézkedésekről szóló, 2015. március 11-i 2015/476 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2015. L 83., 6. o.) váltotta fel, és helyezte hatályon kívül.

10 — Lásd a vitatott rendelet (6) preambulumbekzdését, amely a 91/2009 rendelet (40)–(57) preambulumbekzdésére hivatkozik.

11 — A vitatott rendelet (29) és (31) preambulumbekzdése és a megtámadott ítélet 41. pontja.

12. A Tanács ezután elutasította a többek között a fellebbezők által, az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése alapján az előállítási költségekben, a hatékonyságban vagy a termelékenységben mutatkozó különbségek címén benyújtott kiigazítás iránti kérelmeket.¹² Ezzel összefüggésben a Tanács rámutatott, hogy a felek nem tudták bizonyítani, hogy a költségekben jelentkező különbségek jelentős árkülönbségekkel jártak. A Tanács emlékeztetett arra, hogy az olyan nem piacgazdaságú országokkal kapcsolatos vizsgálatokban, mint amilyen Kína, egy piaci berendezkedésű harmadik országot használnak, melynek célja annak elkerülése, hogy olyan árakat és költségeket vegyenek figyelembe, amelyek nem a rendes piaci erők következtében előálló tényezők. Az eredeti vizsgálatban egyik kínai exportáló gyártó sem részesült piacgazdasági elbánásban, és költségszerkezetük nem tekinthető olyannak, amely piaci értékeket tükröz, és ezért kiigazítások alapjául szolgálhat, különös tekintettel a nyersanyagokhoz való hozzáférésre. Emellett az indiai gyártó az indiai belföldi piacon sok más gyártóval versenyzett, ezért az árai megfelelően tükrözték a belföldi piacon uralkodó helyzetet. Így a Tanács elutasította a kiigazítás iránti kérelmeket.

13. A dömpingkülönbség meghatározása céljából az alaprendelet 2. cikkének (11) bekezdése alapján az intézmények úgy döntöttek, hogy a rendes érték súlyozott átlagát összehasonlítják az Unióba irányuló export ügyletek árának súlyozott átlagával (a továbbiakban: első szimmetrikus módszer).¹³

14. Az összehasonlítás szakaszában azonban kiderült, hogy az indiai gyártó nem állította elő és értékesítette az érintett termék minden, a kínai exportáló gyártó által exportált típusát.¹⁴

15. Ennélfogva az intézmények az exportár és a rendes érték közötti összehasonlítást kizárólag az érintett terméknek a kínai exportáló gyártó által exportált azon típusai tekintetében végezték el, amelyeknek megfelelő típust az indiai gyártó is gyártott és értékesített. Kizárták a dömpingkülönbség számításából az érintett termék azon típusaira vonatkozó export ügyleteket, amelyeknek megfelelő belső értékesítést az indiai gyártó nem végzett.¹⁵ Ugyanakkor ezt követően a dömping ily módon meghatározott összegét általánosan alkalmazták az érintett termék minden típusára.¹⁶

16. Az intézmények ezt tekintették a legmegbízhatóbb módszernek a dömpingszint meghatározásához, mivel „pontatlan ténymegállapításokhoz vezetett volna, ha valamennyi exportált típust megpróbáltak volna az indiai exportáló gyártó által gyártott, nagyon hasonló típusokkal párosítani”¹⁷. Úgy ítélték meg továbbá, hogy a dömping összegének kiszámításához használt exportügyletek minden, a kínai exportáló gyártók által exportált típusra nézve reprezentatívnak tekinthetők.¹⁸

17. Összefoglalva, a vitatott rendelet a 91/2009 rendelet által bevezetett dömpingellenes vám mértékét a Changshu City Standard Parts Factory esetén 38,3%-ra csökkentette, a Ningbo Jinding Fastenerrel szemben bevezetett 64,3%-os vámot pedig nem változtatta meg.¹⁹

18. 2016. február 12-én a DSB elfogadta a Fellebbviteli Testület jelentését és a Fellebbviteli Testületnek „Az Európai Közösségek – Az egyes Kínából származó vas vagy acél kötőelemek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes intézkedések – Kína hivatkozása a vitarendezésről szóló egyetértési megállapodás 21.5. cikkére” ügyről szóló jelentésével módosított vizsgálóbizottsági

12 — A vitatott rendelet (41) és (103) preambulumbekzdése.

13 — A vitatott rendelet (105) preambulumbekzdése.

14 — Lásd a megtámadott ítélet 42. pontját.

15 — A vitatott rendelet (82), (102) és (109) preambulumbekzdése és a megtámadott ítélet 43., 44. és 60. pontja.

16 — Lásd a megtámadott ítélet 60. pontját.

17 — A vitatott rendelet (109) preambulumbekzdése.

18 — A vitatott rendelet (109) preambulumbekzdése.

19 — Lásd a vitatott rendelet 1. cikkét. Ezt a dömpingellenes vámot a továbbiakban is fenntartotta a Kínai Népköztársaságból származó, valamint – kiterjesztés alapján – a Malajziában feladott, akár Malajziából származóként, akár nem ilyenként bejelentett egyes vas vagy acél kötőelemek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vámnak az 1225/2009 rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerinti hatályvesztési felülvizsgálatot követő kivetéséről szóló, 2015. március 26-i 2015/519/EU bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2015. L 82., 78. o.).

jelentést.²⁰ Ezekben a jelentésekben megállapította, hogy az Unió a vitatott rendelettel továbbra is megsérti a WTO-jog egyes rendelkezéseit. Ezek a jelentések többek között a vitatott rendelet azon részeit kifogásolják, amelyek az érintett felek által benyújtott kiigazítás iránti kérelmekre, valamint az érintett termékek olyan, a kínai exportáló gyártók által exportált típusaira irányuló ügyleteknek a dömpingkülönbség számításból való kizárására vonatkoznak, amelyeknek megfelelő típusokat az említett indiai gyártó nem gyártott és nem értékesített.

19. 2016. február 26-án a Bizottság elfogadta a 2016/278/EU végrehajtási rendeletet.²¹ A Bizottság ebben a 2015/476 rendelet²² alapján elfogadott rendeletben a DSB-nek a fentiekben hivatkozott jelentéseit követően úgy határozott, hogy hatályon kívül helyezi a 91/2009 rendelettel kivetett és a vitatott rendelettel módosított dömpingellenes vámokat.

III – A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

20. A Törvényszék Hivatalához 2012. december 24-én benyújtott keresetlevelükkel a fellebbezők a vitatott rendelet megsemmisítésére irányuló keresetet terjesztettek elő. Keresetük alátámasztása végett a fellebbezők két jogalapra hivatkoztak a Törvényszék előtt.

21. Az első jogalap az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontjának, 2. cikke (8), (9) és (11) bekezdésének, 9. cikke (5) bekezdésének, a hátrányos megkülönböztetés tilalmának, valamint a dömpingellenes megállapodás 2.4.2 pontjának megsértésén alapult. E jogalap keretében a fellebbezők azt kifogásolták, hogy az intézmények kizárták a dömpingkülönbség számításából az érintett termék olyan, a kínai exportáló gyártók által exportált típusaira irányuló ügyleteket, amelyeknek megfelelő típusokat a kérdéses indiai gyártó nem gyártott és nem értékesített.

22. A második jogalap az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének, a WTO-megállapodás 2.4. pontjának és az EUMSZ 296. cikknek a megsértésén alapult. Mindez a fellebbezők által benyújtott kiigazítás iránti kérelmek elutasításában valósult meg.

23. A megtámadott ítélettel a Törvényszék elutasította a fellebbezők két jogalapját, és a teljes kereseteiket.

IV – A felek kérelmei és a Bíróság előtti eljárás

24. A fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;
- adjon helyt a Törvényszék elé terjesztett keresetükben előterjesztett kérelmeiknek, és helyezze hatályon kívül a vitatott rendelet őket érintő részét;
- a Tanácsot kötelezze Törvényszék előtti, valamint a Bíróság előtti eljárásban felmerült költségek viselésére, a beavatkozó feleket pedig kötelezze a saját költségeik viselésére.

25. A Tanács azt kéri, hogy a Bíróság a fellebbezéseket utasítsa el, és a fellebbezőket kötelezze a fellebbezésekkel és a Törvényszék előtti eljárással kapcsolatos költségek viselésére.

20 — A Fellebbviteli Testület 2016. január 18-i jelentése, AB-2015-7, WT/DS397/AB/RW.

21 — A Kínai Népköztársaságból származó, valamint – kiterjesztés alapján – a Malajziában feladott, akár Malajziából származóként, akár nem ilyenként bejelentett egyes vas vagy acél kötőelemek behozatalára kivetett végleges dömpingellenes vám hatályon kívül helyezéséről szóló 2016/278/EU végrehajtási rendelet (HL 2016. L 52., 24. o.).

22 — Lásd a jelen indítvány 9. lábjegyzetét.

26. A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság a fellebbezéseket mint elfogadhatatlanokat utasítsa el. Másodlagosan azt kéri, hogy a Bíróság a fellebbezéseket mint megalapozatlanokat utasítsa el, és a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére.

27. A Bíróság elnöke 2015. szeptember 22-i végzésével elrendelte a C-376/15. P. és a C-377/15. P. sz. ügy egyesítését a szóbeli szakasz lefolytatása és az ítélet meghozatala céljából.

V – Elemzés

28. Keresetük alátámasztása érdekében a fellebbezők két jogalapra hivatkoznak. E jogalapok elemzése előtt ugyanakkor foglalkozni kell két alapvető kérdéssel: a perfüggőség esetleges fennállásával, valamint a jelen ügyben a dömpingellenes megállapodásra és a DSB határozataira és ajánlásaira való hivatkozás lehetőségének kérdésével.

A – A *perfüggőségi kifogásról*

29. A Bizottság perfüggőségi kifogást terjeszt elő. Előadja, hogy a szóban forgó két egyesített ügyben előterjesztett fellebbezés megegyezik. Azonosak ugyanis a felek, a vitatott jogi aktusok, a megtámadott ítélet, valamint a felek által a fellebbezésben hivatkozott jogalapok és érvek.

30. E tekintetben emlékeztetnem kell arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint perfüggőség miatt mint elfogadhatatlant el kell utasítani egy keresetet követően benyújtott másik keresetet, amely ugyanazon feleket állítja szembe, ugyanazon jogalapokon alapul, és ugyanazon jogi aktus megsemmisítésre irányul, mint az első kereset.²³

31. A jelen ügyben meg kell említeni, hogy a két fellebbező által a jelen két ügyben együtt benyújtott fellebbezésekben pontosan ugyanazok a felek állnak egymással szemben. Emellett azonos a tárgyuk is, mivel mindkét fellebbezés a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezésére irányul. Végül, a két fellebbezés azonos, és pontosan ugyanazokat a jogalapokat határozza meg. Ezáltal a másodiknak benyújtott, a C-377/15. P. sz. ügyre vonatkozó fellebbezést, mint elfogadhatatlant, a perfüggőség fennállása miatt el kell utasítani.

B – A *dömpingellenes megállapodásra és a DSB határozataira és ajánlásaira való hivatkozás lehetőségéről*

32. A felek érvelésükben a dömpingellenes megállapodás, valamint a DSB néhány határozatának és ajánlásának egyes rendelkezéseire hivatkoznak. A megtámadott ítéletben a vitatott rendelet jogszerűségének értékelése céljából a Törvényszék egyfelől a dömpingellenes megállapodás 2.4 és 2.4.2 pontjára, másfelől, azért, hogy kizárja annak relevanciáját, a WTO Fellebbviteli Testületének egyik jelentésére²⁴ hivatkozott. Emellett, amint az a jelen indítvány 18. pontjából kiderül, a DSB 2016 februárjában, a megtámadott ítélet kihirdetését követően két olyan jelentést fogadott el, amelynek következtetései közvetlenül érintették a vitatott rendeletet. Ezekről a jelentésekről a felek vitát folytattak a tárgyaláson a Bíróság előtt.

33. Ennélfogva azt kell előzetesen megállapítani, hogy a felek által széleskörűen idézett dömpingellenes megállapodás és a DSB határozatai és ajánlásai alkalmasak-e, és milyen mértékben arra, hogy a jelen ügyben hivatkozzanak rájuk.

23 — 2011. június 9-i Diputación Foral de Vizcaya és társa kontra Bizottság ítélet (C-465/09 P–C-470/09 P, nem tették közzé, EU:C:2011:372, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

24 — Lásd a megtámadott ítélet 33–40. és 86–90. pontját.

34. Először is a dömpingellenes megállapodással kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a WTO-megállapodások – jellegükre és szerkezetükre tekintettel – főszabály szerint nem szerepelnek azon jogi normák között, amelyek tekintetében a Bíróság felülvizsgálhatja az uniós intézmények jogi aktusainak jogszerűségét. Mindemellett a Bíróság kivételképpen két helyzetben elismerte, hogy adott esetben az uniós bíróságnak kell felülvizsgálnia az uniós jogi aktusnak és az e jogi aktus végrehajtására elfogadott aktusoknak a WTO-megállapodások tekintetében fennálló jogszerűségét.²⁵ Arról az esetről van szó, amelyben az Unió e megállapodások keretében vállalt valamely különös kötelezettséget szándékozott teljesíteni (úgynevezett Nakajima-kifogás²⁶), illetve arról, ha a szóban forgó uniós jogi aktus kifejezetten utal az említett megállapodások meghatározott rendelkezéseire (úgynevezett Fediol-kifogás²⁷).

35. Ezzel kapcsolatban a Bíróság azt is megállapította, hogy ahhoz, hogy különleges esetben a WTO dömpingellenes rendszere azon általános elv alóli kivételnek minősülhessen, amelynek értelmében az uniós bíróság az uniós intézmények jogi aktusainak jogszerűségét nem vizsgálhatja felül a WTO-megállapodások szabályaival való megfelelésükre tekintettel, az szükséges, hogy jogilag megkövetelt módon megállapítást nyerjen, hogy a jogalkotó a WTO-megállapodások keretében vállalt konkrét kötelezettség uniós jogban való végrehajtására irányuló szándékát juttatta kifejezésre. E célból annak is megállapíthatónak kell lennie a vitatott uniós jogi aktus különös rendelkezéséből, hogy az a WTO-megállapodásokból eredő konkrét kötelezettség uniós jogban történő végrehajtására irányul.²⁸

36. A jelen ügyben a Bíróság már megállapította, hogy az Unió az alaprendelet 2. cikkének (11) bekezdésével a dömpingellenes megállapodás 2.4.2 pontjában foglalt konkrét kötelezettségeket kívánta teljesíteni.²⁹ A Törvényszék tehát helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 34. pontjában, hogy az uniós bíróságnak kell a vitatott rendelet jogszerűségét e kötelezettségekre tekintettel felülvizsgálnia.

37. Az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése tekintetében meg kell állapítani, hogy abból a körülményből, hogy e rendelkezés első mondatában pontosan ugyanazok a kifejezések szerepelnek, mint amelyeket a dömpingellenes megállapodás 2.4.2 pontja alkalmaz, egyértelműen kitűnik, hogy – legalábbis az első mondatában található, az exportár és a rendes érték közötti „tisztesleges összehasonlítás” elvégzésének kötelezettségével kapcsolatban – az uniós jogalkotó az alaprendelet említett rendelkezésével a dömpingellenes megállapodásban foglalt különleges kötelezettségeket kívánta teljesíteni.³⁰ Ebből az is következik, hogy e rendelkezés alapján a Bíróság feladata, hogy a szóban forgó uniós jogi aktusok jogszerűségét felülvizsgálja, és a „tisztesleges összehasonlítás” kifejezésnek ugyanolyan értelmezést adjon, mint ami a WTO-jogban szerepel.³¹

38. Másodszor, a DSB határozatai és ajánlásai kapcsán a Bíróság megállapította, hogy egy gazdasági szereplő nem hivatkozhat az Unió bírósága előtt az Unió jogi aktusának és a DSB határozatának összeegyeztethetlenségére. Így a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a WTO-megállapodások anyagi jogi szabályaihoz hasonlóan, nem lehet az uniós bíróság előtt a DSB-nek a WTO szabályainak

25 — 2016. február 4-i C & J Clark International és Puma ítélet (C-659/13 és C-34/14, EU:C:2016:74, 82–87. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 — Ezt a kivételt az 1991. május 7-i, Nakajima kontra Tanács ítélet (C-69/89, EU:C:1991:186) után nevezték el.

27 — Ezt a kivételt az 1989. június 22-i Fediol kontra Bizottság ítélet (70/87, EU:C:1989:254) után nevezték el.

28 — Lásd e tekintetben: 2015. július 16-i Bizottság kontra Rusal Armenal ítélet (C-21/14 P, EU:C:2015:494, 44–46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 — Az 1996. december 2-i 2331/96/EK tanácsi rendelettel (HL 1996. L 317., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 76. o.) módosított, az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozattal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK tanácsi rendeletnek (HL 1996. L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o.) az alaprendelet 2. cikkének (11) bekezdésével megegyező szövegű 2. cikke (11) bekezdésének vonatkozásában lásd: 2003. január 9-i Petrotub és Republica kontra Tanács ítélet (C-76/00 P, EU:C:2003:4, 56. pont).

30 — Lásd még ebben az értelemben: 2008. július 8-i Huvis kontra tanács ítélet (T-221/05, EU:T:2008:258, 73. pont).

31 — Lásd ebben az értelemben, az alaprendelet 1. cikke vonatkozásában: Wathetel főtanácsnok Portmeirion Group ügyre vonatkozó indítványa (C-232/14, EU:C:2015:583, 73. pont). Lásd még: 2016. március 17-i Portmeirion Group ítélet (C-232/14, EU:C:2016:180, 40. és azt követő pontok).

megsértését megállapító határozatára vagy ajánlására annak megállapítása érdekében hivatkozni, hogy összeegyeztethető-e az uniós szabályozás ezzel a határozattal vagy ajánlással, legalábbis nincs lehetőség erre azon eseteken kívül, amelyekben az Unió a határozat vagy az ajánlás következtében konkrét kötelezettséget szándékozott vállalni.³²

39. Ugyanakkor a Közösség által megkötött nemzetközi megállapodásoknak a másodlagos uniós joggal szembeni elsőbbsége azt követeli meg, hogy az utóbbi szövegét úgy kell értelmezni, hogy az lehetőleg összhangban legyen e megállapodásokkal. Így a Bíróság a WTO–megállapodások egyes rendelkezéseire vonatkozó értelmezésének alátámasztása érdekében már hivatkozott a WTO valamely vizsgálóbizottságának vagy a Fellebbviteli Testületének jelentéseire.³³

40. A jelen ügyben, a jelen indítvány 7. pontjában említett, a DSB által az „Európai Közösségek – Az egyes Kínából származó vas vagy acél kötőelemek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes intézkedések”-ügyben 2011. július 28-án elfogadott jelentésekkel kapcsolatban a vitatott rendelet értelmezéséből az derül ki, hogy az intézmények abból a célból fogadták el ezt a rendeletet,³⁴ „hogy figyelembe vegy[ék] [e] jelentések következtetéseit a [91/2009] rendeletre vonatkozóan”, és hogy kiigazítsák a „[91/2009] rendelet azon aspektusait”, „amelyeket a Vitarendező Testület [e] jelentésekben összeegyeztethetetlennek talált”³⁵.

41. Ilyen módon, az említett jelentésekre tett kifejezett utalásokra és azon kifejezett szándéokra tekintettel, hogy a vitatott rendelet figyelembe vegye e jelentések következtetéseit, meg kell állapítani, hogy ebben a különleges esetben az említett rendelet elfogadásával az intézmények az említett jelentésekben szereplő következtetéseket szándékoztak végrehajtani az uniós jogban. Ebből következően az uniós bíróság feladata szükség szerint megítélni, hogy a vitatott rendelet e jelentésekre tekintettel jogszerű-e.

42. Ezzel szemben a DSB által 2016. február 12-én a vitarendezési szabályokról és eljárásokról szóló egyetértési megállapodás 21. cikkének (5) bekezdése alapján elfogadott, a jelen indítvány 18. pontjában említett jelentésekkel kapcsolatban mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy ezek mind a vitatott rendelet elfogadásánál, mind a megtámadott ítélet meghozatalánál később keletkeztek.³⁶ Emellett, amint arra a jelen indítványom 19. pontjában rámutattam, a Bizottság a 2015/476 rendelet alapján elfogadta a 2016/278 végrehajtási rendeletet, amelyben úgy vélte, hogy az említett jelentésekben szereplő megállapítások nyomán hatályon kívül kell helyezni a vitatott rendelettel kivetett dömpingellenes vámokat.³⁷ Márpedig a 2016/278 rendelet 2. cikke szerint ezen intézkedések hatályon kívül helyezése e rendelet hatálybalépésének napjától alkalmazandó, és nem szolgálhat alapul az említett nap előtt beszedett vámok visszatérítésére. Ebből következik, hogy ilyen körülmények között az Uniónak, amely kizárta a vitatott rendelet alapján megfizetett vámok visszafizetését, nem állt szándékában, hogy a WTO-megállapodások keretében vállalt konkrét kötelezettséget teljesítsen.³⁸ A fenti megállapításokból következően a jelen esetben a DSB említett jelentései alapján nem lehet megítélni a vitatott rendelet jogszerűségét, a megtámadott ítélet jogszerűségét pedig még kevésbé sem.

32 — Lásd ebben az értelemben: 2011. november 10-i X és X BV ítélet (C-319/10 és C-320/10, nem tették közzé, EU:C:2011:720, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) és 2016. február 4-i C & J Clark International és Puma ítélet (C-659/13 és C-34/14, EU:C:2016:74, 96. pont). A Bíróság ugyanis úgy határozott, hogy a DSB-nek a WTO-szabályok megsértését megállapító határozatai és ajánlásai főszabály szerint alapvetően nem különíthetők el a WTO-tag által vállalt kötelezettségeket előíró anyagi jogi szabályoktól, bármi legyen is a hozzájuk kapcsolódó pontos joghatás.

33 — 2011. november 10-i X és X BV ítélet (C-319/10 és C-320/10, nem tették közzé, EU:C:2011:720, 44. és 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E tekintetben lásd például: 2016. március 17-i Portmeirion Group ítélet (C-232/14, EU:C:2016:180, 43. pont).

34 — A vitatott rendeletet az 1515/2001 rendelet alapján fogadták el (lásd a jelen indítvány 9. lányszövegét).

35 — Lásd többek között a vitatott rendelet preambuláját, valamint a (2), (3), (6), (7), (9), (10), (12), (22), (23), (110), (112), (117), (125), (127), (128), (130), (132), (135) és (138) preambulumbekendését.

36 — Lásd e tekintetben: 2011. november 10-i X és X BV ítélet (C-319/10 és C-320/10, nem tették közzé, EU:C:2011:720, 40. pont).

37 — Lásd: a 2016/278 végrehajtási rendelet (10) és (13) preambulumbekendését és 1. cikkét.

38 — Lásd: 2007. szeptember 27-i Ikea Wholesale ítélet (C-351/04, EU:C:2007:547, 35. pont).

43. Végül, ami a DSB-nek a felek által hivatkozott jelentéseit illeti, meg kell állapítani, hogy az intézményeknek nem állt szándékában semmilyen, a vitatott rendelettel kapcsolatos konkrét kötelezettség teljesítése. Így, a jelen indítvány 39. pontjában említett ítélkezési gyakorlat alapján ezek a jelentések legfeljebb a szóban forgó dömpingellenes megállapodás rendelkezéseinek értelmezéséhez a Bíróság számára használható elemek lehetnek.

C – Az érintett termékre vonatkozó egyes export ügyleteknek a dömpingkülönbözöt számításából történő kizárására vonatkozó első jogalapról

44. Az első jogalap a megtámadott ítélet 29–90. pontjában szereplő érvelésre vonatkozik. Alapja az alaprendelet 2. cikke (10) és (11) bekezdésének, valamint a dömpingellenes megállapodás 2.4.2 pontjának a megsértése. Ebben a jogalapban a fellebbezők lényegében azt rótták fel a Törvényszéknek, hogy nem bírálta felül, hogy az intézmények a dömpingkülönbözöt meghatározása során a rendes értékkel való összehasonlításból kizártak egyes export ügyleteket, azokat, amelyek az indiai gyártó által nem gyártott terméktípusokra vonatkoznak.

1. A megtámadott ítélet

45. A megtámadott ítéletben a Törvényszék úgy határozott, hogy az alaprendeletnek 2. cikkének a dömpingellenes megállapodás 2.4.2 pontjával összefüggésben értelmezett (11) bekezdése azt írja elő, hogy az intézmények a dömpingkülönbözöt meghatározása során kizárólag azokat az ügyleteket hasonlítsák össze a rendes értékekkel, amelyek ezekkel az értékekkel összehasonlíthatók. Azon, az említett jogszabályokban szereplő hivatkozások értelmében, amelyek a tisztességes összehasonlításra vonatkoznak, az intézmények kötelesek a kiigazítások alkalmazásával a „lehetséges mértékben” összehasonlíthatóvá tenni az ügyleteket. Emellett a szóban forgó rendelkezések nem azt követelik meg, hogy az összehasonlítás a lehető „legtisztességesebb”, hanem csupán azt, hogy „tisztességes” legyen.³⁹

46. A jelen esetben a Törvényszék szerint az érintett termék valamennyi típusa beilleszthető a „hasonló” termékek közé, és így összehasonlíthatónak tekinthetőek. Ugyanakkor ez az érintett termékek egyes típusainak ára, így kínai exportáló gyártók által exportált, de az indiai gyártó által nem gyártott terméktípusok ára esetén nem volt automatikus. Az érintett termékek ilyen típusai, vagy hasonló típusok eladási árának hiánya Indiában így megakadályozhatta az említett típusoknak a dömpingkülönbözöt számítása céljából történő összehasonlítását.⁴⁰

47. A Törvényszék ezt követően megvizsgálta az alaprendeletben szabályozott különböző módszereket, amelyekkel az intézmények esetlegesen megállapíthatják az érintett termék indiai gyártó által gyártott termékeknek meg nem feleltethető típusainak rendes értékét. A Törvényszék szerint azonban, még ha megvalósíthatónak tekintjük is ezeket, e módszerek akkor sem biztosíthatnak tisztességesebb összehasonlítást az intézmények által alkalmazottnál.⁴¹ A Törvényszék elutasította a fellebbezők azon érveit is, amelyek az érintett termék valamennyi exportált típusára tekintettel számított dömpingkülönbözöt reprezentatív jellegére vonatkoztak.⁴² Ezen elemzést követően a Törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy a Tanács nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor kizárta a dömpingszámításból az érintett termékek olyan típusaira irányuló export ügyleteket, amelyek esetén analog országban nem áll rendelkezésre gyártó által alkalmazott eladási ár.

39 — A megtámadott ítélet 37., 40. és 61. pontja.

40 — A megtámadott ítélet 63. pontja.

41 — A megtámadott ítélet 67–84. pontja.

42 — Lásd különösen a megtámadott ítélet 81–83. pontját.

2. A felek érvelésének rövid összefoglalása

48. A fellebbezők először is arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte az alaprendelet 2. cikkének (11) bekezdését és a dömpingellenes megállapodás 2.4.2 pontját. E két rendelkezést úgy kell értelmezni, hogy azok előírják, hogy a vizsgálat megindításakor megállapított érintett termék valamennyi exporteladásának szerepelnie kell a dömpingkülönbözet számítás céljából végzett összehasonlításban. Ennek a különbözetnek ugyanis a vizsgált termék teljes egészére kell vonatkoznia. Emellett a nem piacgazdaságú országok jogállása nem teszi lehetővé a dömpingkülönbözet meghatározására vonatkozó szabályoktól való eltérést.

49. Másodszor a Törvényszék ötvözta a dömpingkülönbözet számítására vonatkozó és a tisztességes összehasonlításra vonatkozó kötelezettségeket. Először is, annak vizsgálatával, hogy az összes export ügylet összehasonlítását lehetővé tevő megoldások „tisztességesek” voltak-e, vagy sem, a Törvényszék a dömpingkülönbözet számítására vonatkozó kötelezettségeket a tisztességes összehasonlításra irányuló kötelezettségekre korlátozta. Másodszor, azt, hogy a dömpingkülönbözet számítása megfelel-e az alaprendelet 2. cikke (11) bekezdésének, nem az „összehasonlítható árak”,⁴³ hanem az „összehasonlítható ügyletek” alapján kell megítélni. A fellebbezők kifogásolták továbbá a Törvényszék által használt „lehetséges mértékben” kifejezést.⁴⁴

50. Harmadszor a Törvényszék elemzése mindenestre téves. A fellebbezők szerint nem azt kell megállapítani, hogy melyik a tisztességesebb megközelítés, hanem azt, hogy az alkalmazott megközelítés megfelel-e az alaprendelet 2. cikke (11) bekezdésének és a dömpingellenes megállapodás 2.4.2 pontjának. Az intézmények, nem pedig az érdekelt felek feladata, hogy biztosítsa e rendelkezések betartását. Az „reprezentativitás” fogalmának nincs semmilyen jelentősége, mivel sem az alaprendeletben, sem a dömpingellenes megállapodásban nem szerepel. Mindenesetre a fellebbezők bizonyították az intézmények által alkalmazott, őket érintő export ügyletek reprezentativitásának hiányát.

51. Az intézmények vitatják a fellebbezők kifogásait. A Bizottság először is azzal érvel, hogy az első jogalap elfogadhatatlan, mivel a fellebbezők a tények értékelését vitatják, és nem hivatkoznak téves jogalkalmazásra, valamint a Bizottság e jogalap hatástalanságára is hivatkozik. A Bizottság szerint továbbá az alaprendelet 2. cikke (11) bekezdésének és a dömpingellenes megállapodás 2.4.2 pontjának a fellebbezők által javasolt értelmezése torzítja a dömpingellenes megállapodás 2.4 pontjának szellemét és tartalmát, amelyet „áthat” a „tisztességes összehasonlítás” elve. A Tanács szerint az alaprendelet és a dömpingellenes megállapodás szövege egyértelműen alátámasztja, hogy a tisztességes összehasonlítás követelményét alkalmazni kell valamennyi export ügyletre vonatkozó dömpingkülönbözet számításakor. Az intézmények szerint a fellebbezők által hivatkozott ítélkezési gyakorlat és a DSB Fellebbviteli Testületének jelentései nem relevánsak, mivel a „nulla érték” alkalmazására vonatkoznak, ami a jelen ügyekben nem lehetséges. Ezzel szemben a dömpingellenes megállapodás 2.4.2 pontjának a DSB Fellebbviteli Testülete által alkalmazott értelmezése igazolja, hogy az „összehasonlítható” kifejezés nagy jelentőséggel bír a „tisztességes összehasonlítás” biztosítása vonatkozásában. Emellett az ítélkezési gyakorlatból kiderül, hogy a reprezentativitás fogalma releváns.

3. Értékelés

52. Ez a jogalap az intézmények azon kötelezettségeinek a terjedelmére vonatkozik, amely az alaprendelet 2. cikkének (11) bekezdése értelmében a dömpingkülönbözet létezésének megállapítására irányul.

43 — A fellebbezők a megtámadott ítélet 61. pontjára hivatkoznak.

44 — Lásd a megtámadott ítélet 40. pontját és a jelen indítvány 45. pontját.

53. A fellebbezők által előadott kifogások e rendelkezésnek a megtámadott ítéletben szereplő, a jelen indítvány 45. és 46. pontjában ismertetett értelmezésére vonatkoznak, amellyel a Törvényszék a jelen ügyben megindokolta az érintett termék bizonyos típusaira vonatkozó export ügyletek kizárását a dömpingkülönbözet számításából.

54. Mindenekelőtt meg kell említeni, hogy a Bizottság állításával ellentétben az első jogalap nem elfogadhatatlan teljes egészében, és nem is hatástalan.

55. Egyfelől ugyanis, amint véleményem szerint a fellebbezők érveinek összefoglalójából⁴⁵ egyértelműen kiderül, a fellebbezők azt róják fel a Törvényszéknek, hogy az alaprendeletben és a dömpingellenes megállapodásban szereplő, a dömpingkülönbözet számítására és a tisztességes összehasonlításra vonatkozó rendelkezések állítólagos téves értelmezése következtében tévesen alkalmazta a jogot. Ez a kérdés a fellebbezés keretében elfogadható jogkérdés.

56. Másfelől, hatástalannak sem tekinthető ez a jogalap, ellentétben azzal, amit a Bizottság állít. Amennyiben ugyanis a Bíróság elfogadja ezt a jogalapot, és úgy kell határoznia, hogy az alaprendelet és a dömpingellenes megállapodás szóban forgó rendelkezéseinek a Törvényszék által elfogadott értelmezése téves, a megtámadott ítélet is jogilag hibás lesz, ami a hatályon kívül helyezését eredményezi.

57. Ami a fellebbezők által előadott kifogások lényegi elemzését illeti, mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy, amint azt a Törvényszék helyesen megjegyezte, az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a közös kereskedelempolitika és különösen a kereskedelempolitikai védintézkedések területén az intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek az általuk vizsgálandó gazdasági, politikai és jogi helyzetek összetettségéből adódóan.⁴⁶

58. Pontosabban, az ítélkezési gyakorlat szerint az alaprendelet 2. cikke (11) bekezdésének alkalmazása, és különösen a dömpingkülönbözet különböző számítási módszerei közötti választás, összetett gazdasági helyzetek értékelését feltételezi.⁴⁷

59. Márpedig, noha az intézmények az alaprendelet 2. cikke (11) bekezdésének alkalmazásában mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, ugyanakkor ezt a jogkört az alaprendelet által megteremtett szabályozási kerettel összeegyeztethető módon kell gyakorolniuk. E szabályozási keret két olyan sajátos követelményt eredményez, amely véleményem szerint a jelen ügyben releváns lehet.

60. Elsőként meg kell említeni, hogy a dömpingellenes szabályozási keret egy termék dömpingelésére vonatkozik. Még magának a dömpingnek az alaprendelet 1. cikke (2) bekezdésében foglalt meghatározása is „egy termék dömpingeléséről” szól.⁴⁸

45 — Lásd a jelen indítvány 48–50. pontját.

46 — Az ilyen mérlegelés bírósági felülvizsgálatát ily módon annak ellenőrzésére kell korlátozni, hogy betartották-e az eljárási szabályokat, hogy helytállóak voltak-e a vitatott döntés alapjául szolgáló tények, hogy e tények értékelésekor nem történt-e nyilvánvaló értékelési hiba, vagy hogy nem történt-e hatáskörrel való visszaélés. Lásd többek között: 2016. április 7-i ArcelorMittal Tubular Products Ostrava és társa kontra Tanács és Tanács kontra Hubei Xinyegang Steel ítélet (C-186/14 P és C-193/14 P, EU:C:2016:209, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47 — Lásd: 2007. szeptember 27-i Ikea Wholesale ítélet (C-351/04, EU:C:2007:547, 41. pont).

48 — E rendelkezés értelmében egy *termék* akkor tekinthető dömpingelt terméknek, ha az Unióba irányuló exportára alacsonyabb, mint egy hasonló terméknek a szokásos kereskedelmi forgalomban az exportáló országra megállapított összehasonlítható ára.

61. Nem véletlen tehát, hogy a dömpingellenes vizsgálataik keretében az intézmények által elvégzendő egyik feladat a vizsgálattal érintett termék meghatározása. Ez a meghatározás azt jelenti, hogy össze kell állítani azon termékek felsorolását, amelyeknek az Unióba történő behozatala dömpingellenes vizsgálat tárgyát képezi, és amelyekre e vizsgálatot követően adott esetben dömpingvámot vetnek ki.⁴⁹ Ezt követően e meghatározás alapján határozzák meg az alaprendelet 1. cikkének (4) bekezdése szerinti „hasonló termék” fogalmát is.

62. Márpedig, az intézmények, miután meghatározták az érintett terméket, kötelesek a terméket e meghatározásnak megfelelően, az egész vizsgálat folyamán egységes módon kezelni.⁵⁰

63. Ebből különösen az következik, hogy az intézmények, amikor megállapítják a dömpingkülönbözet meglétét, kötelesek azt a vizsgálat keretében meghatározott érintett *termék* vonatkozásában, konkrétan, termékek összességére is megállapítani.⁵¹ Nem tehetik meg, hogy először bizonyos módon meghatározzák a vizsgálattal érintett termékeket, majd ezt követően nem a meghatározásnak teljes mértékben megfelelő módszerrel számítják ki a dömpingkülönbözetet.

64. Ez nem jelenti azt, hogy az intézmények számára tilos lenne, olyan esetekben, amikor azt a dömpingkülönbözet meghatározásához megfelelőnek ítélik, az érintett termék több terméktípusra vagy -modellre bontása, illetve többféle módon történő összehasonlítása. Ugyanakkor a termékeknek a vizsgálat során történő egységes kezelésére vonatkozó követelmény azt is jelenti, hogy ezután az összes ilyen összehasonlítás eredményeit is figyelembe kell venni, és hogy a dömpingkülönbözetet valamennyi érintett termék egészére kell megállapítani.⁵²

65. Másodszor az alaprendelet 2. cikke (11) bekezdésének szövegéből az is következik, hogy a dömpingkülönbözetet azon követelmény betartásával kell meghatározni, mely szerint e különbözetnek a gyakorolt dömping teljes mértékét tükröznie kell.⁵³

66. Így az intézményeknek az alaprendelet 2. cikke (11) bekezdésének alkalmazása során fennálló mérlegelési jogkörük gyakorlása keretében a dömpingkülönbözet számítás különböző módszereit oly módon kell alkalmazniuk, hogy biztosított legyen az, hogy e meghatározott különbözetek tükrözzék a gyakorolt dömping teljes mértékét.⁵⁴

49 — Lásd e tekintetben: a Törvényszék Wathelet főtanácsnok Portmeirion Group ügyre vonatkozó indítványának (C-232/14, EU:C:2015:583) 46. pontjában említett állandó ítélkezési gyakorlata.

50 — Lásd e tekintetben a dömpingellenes megállapodás 2.4.2 pontja vonatkozásában a WTO Fellebbviteli Testületének az „Európai Közösségek – az Indiából származó pamut jellegű ágyneműk behozatalára kiszabott dömpingellenes vám” (DS141/AB/R) című, 2001. március 1-jén elfogadott jelentését.

51 — Lásd ebben az értelemben: Léger főtanácsnok Ikea Wholesale ügyre vonatkozó indítványa (C-351/04, EU:C:2006:236, 159. és 163. pont). Ez következik egyébként magának a dömpingkülönbözet fogalmának a meghatározásából is, amely különbözet az alaprendelet 2. cikkének (12) bekezdése értelmében abból az összegből áll, amellyel a rendes érték az exportárat meghaladja. Márpedig az exportárat a 2. cikk (8) bekezdése az Unióba exportra értékesített *termékért* fizetett vagy fizetendő árként definiálja. Egyébként a WTO Fellebbviteli Testületének több jelentése hivatkozik a dömpingellenes megállapodás 2.4.2 pontjának értelmezése kapcsán arra, hogy az érintett terméket összességében kell figyelembe venni. E tekintetben lásd például a WTO Fellebbviteli Testületének az „Európai Közösségek – az Indiából származó pamut jellegű ágyneműk behozatalára kiszabott dömpingellenes vám” (DS141/AB/R) című, 2001. március 1-jén elfogadott jelentésének 51. és 53. pontját, valamint a WTO vizsgálóbizottságának az „Egyesült Államok – A Kanadából származó egyes gyantás faanyagok vonatkozásában dömping fennállásának végleges megállapítása” című (DS264/AB/R), 2004. augusztus 11-én elfogadott jelentésének 98. és 99. pontját.

52 — A dömpingellenes megállapodás 2.4.2 pontjával kapcsolatban lásd a WTO vizsgálóbizottságának az „Egyesült Államok – A Kanadából származó egyes gyantás faanyagok vonatkozásában dömping fennállásának végleges megállapítása” című (DS264/AB/R), 2004. augusztus 11-én elfogadott jelentésének 80., 98. és 99. pontját. E tekintetben meg kell említeni, hogy a 2007. szeptember 27-i Ikea Wholesale ítéletben (C-351/04, EU:C:2007:547) a Bíróság nem vonta kétségbe, hogy a többszörös összehasonlítás módszere megengedett az uniós jogban.

53 — E rendelkezésből az következik ugyanis, hogy az ez utóbbiban meghatározott két szimmetrikus módszernek lehetővé kell tennie a gyakorolt dömping teljes mértékének megjelenítését, és a hatóságok az aszimmetrikus módszert kizárólag abban az esetben alkalmazhatják, ha ez nem valósul meg (és ha az exportárat vásárlónként, területenként vagy időszakonként jelentős eltéréseket mutatnak). E tekintetben lásd: 2003. január 9-i Petrotub és Republica kontra Tanács ítélet (C-76/00 P, EU:C:2003:4, 49. pont), valamint Jacobs főtanácsnok ugyanezen ügyre vonatkozó indítványának (C-76/00 P, EU:C:2002:253) 73. és azt követő pontjai.

54 — Lásd ebben az értelemben: Léger főtanácsnok Ikea Wholesale ügyre vonatkozó indítványa (C-351/04, EU:C:2006:236, 154. pont).

67. Márpedig az alaprendelet 2. cikke (11) bekezdésére vonatkozóan a Törvényszék által a megtámadott ítéletben javasolt értelmezés, amely lehetővé teszi az intézmények számára, hogy kizárják a dömpingkülönbözlet számításból az érintett termékeknek a vizsgálat során meghatározott bizonyos típusaira vonatkozó ügyleteket, miközben megengedi az így kiszámolt dömpingszámítás alkalmazását az érintett termék valamennyi típusára, véleményem szerint a jelen indítvány 62. és 63., valamint 65. és 66. pontjában említett két követelmény figyelmen kívül hagyásához vezethet.

68. Egyrésztől ugyanis, ha az érintett termékek egyes típusait nem veszik figyelembe a dömpingkülönbözlet számításánál, ezeket a különbözletet csupán az érintett termékek egy része vonatkozásában számítják ki, nem pedig ennek a vizsgálat keretében meghatározott terméknek az összességére.

69. Másrésztől, ha kihagyják a dömpingkülönbözlet számításából az érintett termékek egyes típusaira vonatkozó export ügyleteket, az intézmények nem tudják figyelembe venni és felmérni ezen ügyleteknek a globális dömpingkülönbözlet számítására kifejtett hatásait. Ebből következően előfordulhat, hogy a különbözlet tükrözik majd a gyakorolt dömping teljes mértékét.

70. Azt a következtetést, mely szerint az intézmények nem zárhatnak ki az érintett termék egyes típusaira vonatkozó export ügyleteket a dömpingkülönbözlet számításából, egyébiránt egyfelől az alaprendelet 2. cikke (11) bekezdésének szövege, másfelől a Bíróság ítélkezési gyakorlata, harmadrészt a dömpingellenes megállapodás 2.4.2 pontjának WTO által elfogadott értelmezése is igazolja.

71. Először is az alaprendelet 2. cikke (11) bekezdésének a szövege kifejezetten előírja, hogy az első szimmetrikus módszer keretében a dömpingkülönbözlet meglétét a vizsgálati időszak alatt rendszerint a rendes érték súlyozott átlagának az *Unióba irányuló összes exportügylet* árainak súlyozott átlagával való összehasonlításával kell megállapítani. Ez a megfogalmazás csekély lehetőséget hagy az érintett termék egyes típusaira vonatkozó export ügyleteknek a dömpingkülönbözlet számításából való kizárására.

72. Másodszor az Ikea Wholesale ítéletben⁵⁵ a Bíróság bírálta a Tanácsot amiatt, hogy „az összes hasonló *exportár* összehasonlítására hagyatkozva nem számította ki a globális dömpingkülönbözletet”⁵⁶.

73. Harmadszor, az DSB Fellebbviteli Testülete a dömpingellenes megállapodás 2.4.2 pontjának értelmezése során kifejezetten megállapította, hogy az érintett termékre vonatkozó dömpingkülönbözlet meglétét „úgy kell megállapítani, hogy össze kell hasonlítani a rendes érték súlyozott átlagát az összes összehasonlítható exportügylet, azaz a vizsgált termék *valamennyi típusára vonatkozó összes ügylet* árainak súlyozott átlagával”⁵⁷.

74. Ezek az alaprendelet 2. cikke (11) bekezdésének szövegére, a Bíróság ítélkezési gyakorlatára, illetve a DSB Fellebbviteli Testületének határozatára történő hivatkozások az úgynevezett „nullázás” módszerének jogszerűségét érintő ügyekben⁵⁸ kettős pontosítást tesznek szükségessé.

75. Az első pontosítás az alaprendelet 2. cikke (11) bekezdésének a Törvényszék által elfogadott értelmezésére vonatkozik. A Törvényszék ugyanis ezt a rendelkezést a dömpingellenes megállapodás 2.4.2 pontjára, az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdésében előírt „tisztességes összehasonlítás” elvégzésének kötelezettségére és a dömpingellenes megállapodás 2.4 pontjára tekintettel értelmezte.

55 — 2007. szeptember 27-i ítélet (C-351/04, EU:C:2007:547).

56 — Lásd: 2007. szeptember 27-i Ikea Wholesale ítélet (C-351/04, EU:C:2007:547, 56. pont). Kiemelés tőlem.

57 — Lásd a WTO Fellebbviteli Testületének az „Európai Közösségek – az Indiából származó pamut jellegű ágyneműk behozatalára kiszabott dömpingellenes vám” (DS141/AB/R) című, 2001. március 1-jén elfogadott jelentésének 55. és 58. pontját. Kiemelés tőlem.

58 — A nullázás módszerének alkalmazása során az intézmények, amikor megállapítják a globális dömpingkülönbözlet meglétét, nulláznak minden negatív dömpingkülönbözletet, vagyis az érintett termék olyan típusaira megállapított különbözletet, amelyek esetében az exportár magasabb a rendes értéknél. Lásd ezzel összefüggésben: 2007. szeptember 27-i Ikea Wholesale ítélet (C-351/04, EU:C:2007:547, 53. és 54. pont) és a megtámadott ítélet 88. pontja.

76. A Törvényszék szerint lényegében ezen rendelkezések összességéből az következik, hogy az intézményeknek a rendes értéket nem szükségszerűen az érintett termékre vonatkozó valamennyi export ügylet árával kell összevetniük, hanem kizárólag „azon ügyletekével, amelyek ezekkel az értékekkel összehasonlíthatóak”⁵⁹. A jelen ügyben a Törvényszék szerint nem voltak összehasonlítható ügyletek az érintett termék azon típusaira vonatkozó export ügyletek, amelyekhez hasonló termékekkel nem rendelkezik az indiai gyártó, és ezáltal nincs összehasonlítható eladási ár sem. Mivel nem állt rendelkezésre olyan módszer, amely az intézmények által alkalmazottnál tisztességesebb összehasonlítást biztosíthatott volna, jogszerűen zárták ki ezeket az ügyleteket a dömpingkülönbözet kiszámításából.

77. Ugyanakkor ezzel kapcsolatban először is meg kell jegyezni, hogy amint az a jelen indítvány 73. pontjából kitűnik, a dömpingellenes megállapodás 2.4.2 pontjának alkalmazásában, amely rendelkezésre tekintettel a Törvényszék az alaprendelet 2. cikkének (11) bekezdését értelmezte, az érintett termékre vonatkozó valamennyi ügyletet „összehasonlítható export ügyletnek” kell tekinteni.⁶⁰ Ugyanis amennyiben a vizsgálat során meghatározott érintett termék valamennyi típusát a hasonló termékek közé sorolják, akkor az érintett (és hasonló) termék egységes kezelésének a jelen indítvány 62. pontjában említett követelménye azt írja elő, hogy minden típust szükségszerűen összehasonlíthatónak kell tekinteni, és így összehasonlíthatóak az ezekre vonatkozó ügyletek is, még akkor is, ha ezen ügyletek némelyikének árára vonatkozóan nincsenek adatok.

78. Az intézményeknek, amennyiben az érintett termékek egyes típusai vonatkozásában nem rendelkeznek az árakra vonatkozó adatokkal (akár a kiviteli államban, akár adott esetben az analóg államban), két választásuk van: vagy csökkentik az érintett termék meghatározásának körét azáltal, hogy kizárják a vizsgálatból azokat a terméktípusokat, amelyekre vonatkozóan nincs összehasonlítható ár;⁶¹ vagy rendes értéket képeznek az érintett termék ilyen típusaira, és így figyelembe vehetik az azokat érintő exportügyleteket is a dömpingkülönbözet számításához.

79. Másodszor való igaz, hogy az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdésére való hivatkozás értelmében – amelyet ugyanezen rendelet 2. cikkének (11) bekezdése tartalmaz⁶² – a tisztességes összehasonlítás egyben a dömpingkülönbözet meglétének megállapítását is magában foglalja. Ugyanakkor egyfelől ez nem jelenti azt, hogy ezt a kötelezettséget úgy lehetne értelmezni, miszerint az korlátozza az érintett termék meghatározásának körét, vagy a dömpingkülönbözet meghatározása során az e termékre vonatkozó valamennyi, az Unióba irányuló export figyelembevételének kötelezettségét.⁶³ Másfelől, az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdéséből nem következik, hogy létezik a „tisztességesebb összehasonlítás” fogalma, amelyre a Törvényszék az indokolásának jelentős részét alapítja.⁶⁴

80. A második pontosítás a Törvényszék azon döntésére vonatkozik, amellyel a jelen ügyben kifejezetten kizárta a nullázás módszerével kapcsolatos ügyek relevanciáját.⁶⁵

59 — Lásd a megtámadott ítélet 40. pontját. Kiemelés tőlem.

60 — Lásd a jelen indítvány 57. lábjegyzetében foglalt hivatkozást.

61 — Lásd ebben az értelemben: Léger főtanácsnok Ikea Wholesale ügyre vonatkozó indítványa (C-351/04, EU:C:2006:236, 168. pont).

62 — Ugyanígy a dömpingellenes megállapodás 2.4.2 pontja ugyanezen megállapodás 2.4 pontjára hivatkozik.

63 — E tekintetben azt is meg kell említeni, hogy az DSB Fellebbviteli Testülete kifejezetten megállapította, hogy „egy exportár és egy rendes érték olyan összehasonlítása, amely nem veszi megfelelően figyelembe az összehasonlítható összes exportügyletet [...], nem minősül az exportárnak és a rendes értéknek a 2.4 pont és a 2.4.2 alpont szerinti „tisztességes összehasonlításnak”. Lásd az „Európai Közösségek – az Indiából származó pamut jellegű ágyneműk behozatalára kiszabott dömpingellenes vám” (DS141/AB/R) című, 2001. március 1-jén elfogadott jelentésének 55. pontját.

64 — Lásd e tekintetben a megtámadott ítélet 84. pontját.

65 — Lásd a megtámadott ítélet 85–89. pontját.

81. Konkrétabban a Törvényszék elutasította az Ikea Wholesale ügy relevanciáját, mely ügyben az intézmények ilyen módszert alkalmaztak, mivel úgy ítélte meg, hogy „a jelen ügyben nem állapítható meg, hogy a dömpingkülönbözetest nem az érintett termék típusainak reprezentatív többsége alapján számították ki, és ezáltal ez a számítás nem tükrözte az összes összehasonlítható exportárat”⁶⁶. A Törvényszék ezt követően úgy döntött, hogy eltérően a nullázás módszerét alkalmazó ügyektől, amelyekben a dömpingkülönbözetest meghatározása céljából történő összehasonlítás során figyelmen kívül hagyják az érintett termék minden olyan típusát, amelyre vonatkozóan negatív dömpingkülönbözetest állapítottak meg, a jelen ügyben nem állapítható meg, hogy az intézmények megközelítése olyan hatással járt, hogy növelte a dömpingkülönbözetest számításának eredményét.⁶⁷

82. A jelen ügyben nem hiszem, hogy úgy, ahogy a Törvényszék tette, teljes egészében ki lehetne zárni az ítélkezési gyakorlat és a DSB határozatainak a relevanciáját a nullázás módszerének alkalmazásával kapcsolatban. Ugyanis az említett esetek és a jelen ügy jelentősen hasonló elemeket mutat abban a tekintetben, hogy mindegyik a vizsgálatban meghatározott termékre vonatkozó export ügyletek egy részének a dömpingkülönbözetest számítása során történő figyelmen kívül hagyásáról szól. A nullázás módszerével kapcsolatos ügyekben olyan ügyletekről van szó, amelyekre vonatkozóan az árak és a rendes érték összehasonlítása negatív különbözethez vezetett. A jelen ügyben olyan terméktípusokat érintő ügyletek szerepelnek, amelyek eladási áráiról az intézmények nem rendelkeznek adatokkal. A két esettípus közötti különbség csupán abban a körülményben rejlik, hogy míg az előbbi esetekben torzult a szóban forgó ügyleteknek a dömpingkülönbözetest meghatározására kifejtett hatása, addig a jelen esetben az export ügyleteknek az említett meghatározásra tett hatását a kizárásuk miatt egyszerűen figyelmen kívül hagyták.

83. Ugyanakkor nem látom, hogy ennek a különbségnek miért kellene azzal a következménnyel járnia, hogy az e határozatokban a dömpingkülönbözetest meghatározására vonatkozóan megfogalmazott elveket – és különösen azt a követelményt, mely szerint e meghatározás során figyelembe kell venni az érintett termékre vonatkozó valamennyi exportálást – figyelmen kívül kell hagyni, és így ezek a jelen ügyben nem alkalmazhatóak.

84. Az érintett termék valamennyi típusának figyelembevételével kiszámított dömpingkülönbözetest reprezentativitásán alapuló érveléssel⁶⁸ kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy még ha ezek a különbözetestek reprezentatívok voltak is a termék öt legkelendőbb típusát illetően, amint ezt a Törvényszék a megtámadott ítélet 81. pontjában megállapította, ez nem változtat azon a tényen, hogy az intézmények, amikor kizártak egyes export ügyleteket az említett különbözetest számításából, nem az érintett termék teljes egészét vették figyelembe, és a szóban forgó különbözetestet nem az e termék Unióba irányuló valamennyi exportjának árát alapul véve számították ki, az alaprendelet 2. cikke (11) bekezdésének megfelelően.⁶⁹

66 — Lásd a megtámadott ítélet 85. pontját.

67 — Lásd a megtámadott ítélet 88. pontját.

68 — E tekintetben lásd még a megtámadott ítélet 81–84. pontját.

69 — E tekintetben, a Bizottság állításával ellentétben, nem hiszem, hogy a Bíróság által a 2007. szeptember 27-i Ikea Wholesale ítélet (C-351/04, EU:C:2007:547), 56. pontjában alkalmazott, és a jelen indítvány 72. pontjában átvett „összes” kifejezésből arra lehetne következtetni, hogy a Bíróság az alaprendelet 2. cikke (11) bekezdésének olyan értelmezését szándékozott volna elfogadni, amely, a rendelkezés szövegével ellentétben, önmagában igazolta volna a dömpingkülönbözetest olyan meghatározását, amelyből kizárnak az érintett termékre vonatkozó egyes export ügyleteket.

85. Másfelől vitatott, hogy a jelen ügyben a dömpingkülönbözlet számítása során figyelmen kívül hagyták az egyik fellebbező eladásainak 38, a másik eladásainak 43%-át, így egyrészt e különbözlet reprezentativitása kétséges, másrészt felmerül a kérdés, hogy legalábbis a fellebbezők vonatkozásában teljesült-e a jelen indítvány 65. és 66. pontjában említett követelmény, mely szerint a dömpingkülönbözletnek tükröznie kell a gyakorolt dömping teljes mértékét.⁷⁰

86. Végül a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 89. pontjában szereplő észrevételével kapcsolatban, amely rámutat, hogy az analóg ország módszer alkalmazása további nehézségekhez vezethet, megállapítom, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjában és e rendelkezés céljában⁷¹ nincs semmi, ami indokolná olyan értelmezését, mely szerint korlátozza az e rendelet 2. cikkének (11) bekezdésében foglalt azon kötelezettséget, amely szerint a dömpingkülönbözlet meghatározásakor a vizsgálat során meghatározott érintett termékre vonatkozó valamennyi export ügyletet figyelembe kell venni.

87. A fenti megfontolások összességére és az előadott indokokra tekintettel úgy vélem, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításával, hogy a Tanács nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor kizárta a dömpingszámításból az érintett termékek egyes típusaira irányuló export ügyleteket, és hogy így a vitatott rendelet nem sérti sem az alaprendelet 2. cikkének (11) bekezdését, sem a dömpingellenes megállapodás 2.4.2 pontját. Ezért azt javaslom, hogy a Bíróság adjon helyt a fellebbezés első jogalapjának.

D – Az egyes kiigazítások elvégzésének megtagadására vonatkozó második jogalapról

88. A második jogalap, amely négy részből áll, a Törvényszék által a megtámadott ítélet 96–126. pontjában kifejtett indokolásra vonatkozik. Alapja az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének, a dömpingellenes megállapodás 2.4 pontjának és az EUMSZ 296. cikknek a megsértése.

1. A második jogalapról az első és második részből, amely az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének és a dömpingellenes megállapodás 2.4 pontjának a kiigazítás iránti kérelmek elutasításával kapcsolatos megsértésén alapul

89. A fellebbezők előadják, hogy a Törvényszék hibát követett el, amikor nem állapította meg, hogy az intézmények a fellebbezők által egyrészt az előállítási költségeik és az indiai termelő előállítási költségei közötti különbségek⁷² miatt, másrészt a fogyasztás hatékonyságában és termelékenységben felmerülő különbségek⁷³ címén benyújtott kiigazítás iránti kérelmeinek az elutasításával megsértették az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdését és a dömpingellenes megállapodás 2.4 pontját.

70 — Ebben az esetben a Törvényszék nem tudja orvosolni az alaprendelet 2. cikke (11) bekezdésének nem megfelelő dömpingkülönbözlet számítását azzal, hogy felszólítja a fellebbezőket, ismerjék el, hogy „az összes terméktípus figyelembevételére esetén a dömpingkülönbözlet alapvetően más módon kellett volna kiszámítani, mint ahogy a vitatott rendelet előírja (lásd a megtámadott ítélet 83. pontját). Másrészt, tekintettel arra, hogy a rendes érték képzésére vonatkozó adatokat bizalmasan kezelték, a jelen ügyben gyakorlatilag megvalósíthatatlan lett volna egy ilyen körülmény bizonyítása (lásd a jelen indítvány 117. és az azt követő pontjait). Éppen ezen észrevételek alapján kell elutasítani a Bizottság által a tárgyaláson előadott, a megtámadott ítéleten alapuló érvet, mely szerint az első jogalap hiábavaló.

71 — Lásd a 99. és a 100. pontot, valamint a jelen indítvány 79. lábjegyzetében hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

72 — A fellebbezők különösen az indiai gyártó nyersanyagokhoz jutásával kapcsolatos költségeire és a termelési folyamatok alkalmazásához kapcsolódó kiegészítő (saját előállítású energia) költségekre hivatkoznak.

73 — A fellebbezők azokra a köztük és az indiai gyártó közötti különbségekre hivatkoznak, amelyek a nyersanyagok felhasználásában, az energiafogyasztásban (mennyiségi, nem minőségi téren) jelentkeznek, illetve az egyes dolgozók termelékenységében jelennek meg.

a) A megtámadott ítélet

90. Először is az előállítási költségek közötti állítólagos különbségek címén benyújtott kiigazítás iránti kérelmekkel kapcsolatban a fellebbezők azt állították a Törvényszék előtt, hogy az indiai gyártóra vonatkozó adatok elemzésével bizonyították, hogy ez a gyártó árait rendszeresen olyan módon határozta meg, amely biztosította számára, hogy azok teljes egészében tartalmazzák a költségeit, és ennek következtében a költségek közötti különbségek eltérő árakat eredményeztek. A megtámadott ítéletben a Törvényszék nem fogadta el ezt az érvet, rámutatva, hogy India piacgazdasággal rendelkező országnak tekinthető – ezt a választást a fellebbezők nem kifogásolták –, és az intézmények érvényesen állapíthatták meg, hogy az indiai gyártó nem határozhatta meg szabadon az árait, azokat az indiai piaci árak szintjén kellett tartania, mivel az indiai belföldi piacon sok más gyártóval versenyzett.⁷⁴ A Törvényszék azt is megállapította, hogy a jelen ügyben a fellebbezők nem bizonyították, hogy az állítólagos különbségek befolyásolták az árak összehasonlíthatóságát.⁷⁵

91. Másodszor, a fogyasztás hatékonyságában és a termelékenységben fennálló különbségek címén benyújtott kiigazítás iránti kérelmek elutasításával kapcsolatban a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők nem mutatták be, hogy ezek a különbségek mennyiben befolyásolták a rendes érték és az exportár összehasonlíthatóságát. Emellett a Törvényszék szerint egyfelől, amikor az intézmények az analóg ország módszert alkalmazzák, nem kizárólag az árakat és költségeket, hanem az ezen országokra vonatkozó adatok összességét kell figyelembe venniük, másfelől az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése alapján nem helyezhető hatályon kívül ugyanezen rendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja.⁷⁶ A Törvényszék azt is megállapította, hogy a fellebbezők nem bizonyították, hogy téves a Tanács következtetése, mely szerint a Kínában meglévő gyártási folyamatok általánosságban összehasonlíthatóak az indiai gyártókéval, és azt is, hogy az állítólagos különbségekről kiderült, hogy egészen csekélyek. Emellett a Törvényszék szerint mivel a fellebbezők nem részesültek piacgazdasági elbánásban, ezért a rájuk vonatkozó adatokat a rendes érték meghatározásánál nem lehet figyelembe venni.⁷⁷

b) A felek érvelésének rövid összefoglalása

92. A második jogalap első részében a fellebbezők azzal érvelnek, hogy nem világos az, hogy az általuk szolgáltatott bizonyítékok mellett az intézmények, pusztán azon az alapon, hogy az indiai gyártó sok más gyártóval versenyzett, érvényesen hogyan helyezkedhettek arra az álláspontra, hogy ez a gyártó nem mutathat magasabb árakat, mivel nyersanyagokat importál, és csak kiegészítő termelési folyamatot végez. Ezen túl olyan nyilatkozatokat nyújtottak be a Törvényszéknek, amelyekben megerősítették, hogy a költségek közvetlenül kihatnak az árakra az uniós piacon is, amelyet szintén a verseny megléte jellemez.

93. A második jogalap második részében a fellebbezők azt állítják, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjából nem következik, hogy a tisztességes összehasonlítás követelményének vagy a dömpingkülönbözet számításának egy analóg országra vonatkozó összes adatra kell épülnie. Az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésétől a piacgazdasággal nem rendelkező országok esetén nem lehet eltérni. Téves lenne annak megállapítása, hogy a kiigazítások engedélyezése megfosztaná az analóg ország módszerét a hatékony érvényesüléstől. A hatékonyság és termelékenység terén fennálló különbséghez kapcsolódó kiigazítások figyelembevétele nem lehet ellentétes az analóg ország módszer céljával, mivel így a csökkenő nyersanyag és energiafogyasztás, valamint a munkaerő hatékonysága nem állna semmilyen kapcsolatban az árakkal és ezen elemek költségeivel, vagy a piaci erővel.

74 — A megtámadott ítélet 103–108. pontja.

75 — A megtámadott ítélet 116. pontja.

76 — A megtámadott ítélet 110. pontja.

77 — A megtámadott ítélet 111. pontja, és a vitatott rendelet 103. pontja.

94. Az intézmények vitatják a fellebbezők érvelését.

c) Értékelés

95. E két rész az alaprendelet két rendelkezése közötti viszony kérdését veti fel: e rendelkezések közül az egyik az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdésének a) pontja, mely a rendes érték meghatározására vonatkozik piacgazdasággal nem rendelkező országból induló import esetén, a másik ugyanezen rendelet 2. cikkének (10) bekezdése, amely a rendes érték és az exportár tisztességes összehasonlítására irányuló kötelezettség keretében szükség esetén kiigazítás alkalmazását írja elő.

96. E tekintetben fontos emlékeztetni arra, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének értelmében, ha a megállapított rendes érték és az exportár összehasonlítása nem lehetséges, az árakat és az árak összehasonlíthatóságát állítólag és kimutatottan befolyásoló eltéréseket, megfelelő kiigazítások formájában, kérésre minden egyes esetben figyelembe veszik.

97. A Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően, ha valamelyik fél az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése alapján a rendes érték és az exportár összehasonlíthatóvá tételének céljából a dömpingkülönbözet meghatározására tekintettel kiigazításokat kér, e félnek kell bizonyítania, hogy kérelme indokolt. Ennek megfelelően, ha egy termelő a rendes érték (csökkenő) kiigazítását kéri, ennek a gazdasági szereplőnek kell feltüntetnie és bizonyítania, hogy az ilyen kiigazítás nyújtására vonatkozó feltételek teljesültek.⁷⁸

98. Másfelől emlékeztetni kell arra is, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja úgy rendelkezik, hogy a nem piacgazdaságú országokból származó behozatal esetében – az ugyanezen cikk (1)–(6) bekezdésében foglaltaktól eltérően – a rendes értéket főszabály szerint piacgazdaságú harmadik országban alkalmazott ár vagy számtanilag képzett érték alapján kell meghatározni.

99. A Bíróság rámutatott, hogy e rendelkezés célja annak elkerülése, hogy olyan árakat és költségeket vegyenek figyelembe, amelyek a piacgazdasággal nem rendelkező országokban használatosak, mivel ezek nem a rendes piaci erők következtében előálló tényezők.⁷⁹

100. E két rendelkezés kapcsolatát illetően meg kell említeni, hogy az alaprendeletben semmi sem utal arra, hogy a 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja lehetővé tenné az ugyanezen rendelet 2. cikkének (10) bekezdése szerinti kiigazítás elvégzésének kötelezettségétől való általános eltérést. Ugyanakkor abban az esetben, ha a rendes érték kiigazítására irányuló kérelmeket ez utóbbi rendelkezés alapján, egy olyan vizsgálatban nyújtják be, amelyben a rendes értéket a piacgazdasággal nem rendelkező országokból érkező importra vonatkozó szabályozás alkalmazásával határozzák meg, véleményem szerint az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdését az ugyanezen rendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjára tekintettel és azzal összefüggésben kell értelmezni.

101. Ezért az olyan esetben, amelyben, amint a jelen ügyben is, az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése értelmében az intézmények az analóg ország módszerrel határozzák meg a rendes értéket, ezen intézmények kötelesek az árakat és az árak összehasonlíthatóságát állítólag és kimutatottan befolyásoló tényezők között megállapított különbségeket kiigazítások formájában *általában* figyelembe venni.

78 — 2012. február 16-i Tanács és Bizottság kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP ítélet (C-191/09 P és C-200/09 P, EU:C:2012:78, 58. és 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

79 — 2015. szeptember 10-i Fliesen-Zentrum Deutschland ítélet (C-687/13, EU:C:2015:573, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

102. Ugyanakkor az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének az ugyanezen rendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjával összefüggésben történő értelmezésére irányuló kötelezettség azt is jelenti, hogy ilyen esetben, annak érdekében, hogy ez utóbbi rendelkezés ne veszítse el hatékony érvényesülését, az intézmények nem kötelezhetőek arra, hogy olyan tényezők alapján végezzenek el kiigazítást, amelyek közvetlenül vagy közvetve nem a piaci erők rendes következményei.

103. E megfontolásokból következik, hogy egy olyan piaci szereplő, amely nem részesült piacgazdasági elbánásban, véleményem szerint a rendes érték kiigazítása iránti kérelmében nem hivatkozhat a költségei struktúrájához, illetve a tevékenységéhez kapcsolódó tényezőkhöz kapcsolódó különbségekre.⁸⁰ Szinte biztos ugyanis, hogy egy nem piacgazdasági feltételek mellett működő piaci szereplő költségeinek struktúrájára, illetve termelői tevékenységére többé-kevésbé közvetlenül hatnak olyan tényezők, amelyek nem a piacon működő erőviszonyok következményei.

104. A jelen esetben először is a gyártási költségek közötti állítólagos különbségek címén benyújtott kiigazítási kérelmekkel kapcsolatban mindenekelőtt meg kell említeni, hogy a fellebbezők által előadott érvelés lényegében a Törvényszék azon következtetéseihez a vitatására irányul, amelyeket a fellebbezők által a közigazgatási eljárásban szolgáltatott különböző elemek, vagyis az indiai gyártóra vonatkozó adatok elemzése és az uniós piacra vonatkozó különböző nyilatkozatok alapján vont le. Ez lényegében a bizonyítékok Törvényszék általi értékelésének a vitatását jelenti, amely értékelés, eltekintve a bizonyítékok elferdítésétől, nem minősül a Bíróság felülvizsgálata alá tartozó jogkérdésnek.⁸¹

105. Emellett a fellebbezők a Törvényszék rendelkezésére bocsátott bizonyítékokra való hivatkozással valójában nem vitatták a kifogásuk elutasításának lényegi indokát, vagyis azt, hogy az indiai gyártó, aki a versenypiacon működik, csak korlátozottan állapíthatta meg az árait,⁸² és ezért nem nyert megerősítést, hogy ez a gyártó automatikusan beépíthette az áraiba az esetlegesen megnövekedett termelési költségeit.

106. Mindenesetre, figyelembe véve a jelen indítvány 102. és 103. pontjában megfogalmazott megfontolásokat, az olyan esetekben, mint amilyen a jelen ügy, nem elfogadhatóak a fellebbezőkhöz hasonló társaságok által benyújtott olyan kiigazítás iránti kérelmek, amelyek a saját és az analóg országok gyártói esetében felmerülő termelési költségek közötti állítólagos különbségekre hivatkoznak. Ezzel összefüggésben megjegyzem, hogy a fellebbezők nem kifogásolták a vitatott rendelet (103) preambulumbekkezdésében szereplő következtetést, amelynek értelmében, mivel e cégek nem részesültek piacgazdasági elbánásban, „költségszerkezetük nem [volt] olyanok [tekinthető], amely piaci értékeket tükröz, és ezért kiigazítások alapjául szolgálhat”.

107. Másodszor a fogyasztás hatékonyságában és a termelékenységben felmerülő különbségek címén benyújtott kiigazítás iránti kérelmekkel kapcsolatban úgy vélem, hogy még ha a termelékenység és a fogyasztás hatékonysága nem is része a szoros értelemben vett költségeknek, olyan, a termelési tevékenységet érintő tényezőktől függenek, amelyekről észszerűen feltételezhető, hogy legalább közvetve olyan elemek hatása alatt állnak, amelyek nem a rendes piaci erők eredményei.

108. Ebből következően az olyan helyzetben, amikor a rendes értéket az analóg ország módszere alapján állapítják meg, egy piacgazdasági elbánásban nem részesülő társaság nem hivatkozhat a termelékenység és a hatékonyság terén fennálló különbségekre a rendes érték kiigazítása iránti kérelmében.

80 — A Törvényszék lényegében ezt az elvet alkalmazta a megtámadott ítélet utolsó, 111. pontjában.

81 — Lásd többek között: 2012. február 16-i Tanács és Bizottság kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP ítélet (C-191/09 P és C-200/09 P, EU:C:2012:78 64. és 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

82 — A versenynek az analóg ország módszerén alapuló elemzésre vonatkozó dömpingellenes vizsgálatban a verseny ármeghatározó hatásának figyelembevételéről lásd: 2015. szeptember 10-i Fliesen-Zentrum Deutschland ítélet (C-687/13, EU:C:2015:573, 57–59. pont).

109. Ennek következtében a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor elutasította a fellebbezők arra irányuló kifogását, hogy az intézmények megtagadták a jelen ügyben a szóban forgó kiigazítások figyelembevételét, emiatt a második jogalap első és második részét el kell utasítani.

2. A második jogalaphoz a kiigazítás iránti kérelemhez szükséges információkra és a túlzott bizonyítási kötelezettség vonatkozó harmadik részéről

110. A második jogalap harmadik részében a fellebbezők felróják a Törvényszéknek, hogy megsértette az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdését, a dömpingellenes megállapodás 2.4 pontját és a megfelelő ügyintézés elvét.

111. A fellebbezők a megtámadott ítélet 112. pontjára hivatkoznak, amelyben a Törvényszék elutasította azt a kifogásukat, amely szerint az intézmények megsértették a kiigazítás iránti kérelemhez szükséges információk megjelölésére és a túlzott bizonyítási kötelezettség előírásának mellőzésére vonatkozó kötelezettségüket.

112. A fellebbezők azt állítják, hogy az a Törvényszék szerint kiemelt fontosságú tény, hogy megérthették a kiigazítás iránti kérelem elutasításának indokait, nem befolyásolja azt a kérdést, hogy támasztottak-e velük szemben túlzott bizonyítási terhet. Egyrészt az intézményeknek valamennyi, az analóg ország gyártójára vonatkozó adatot bizalmasan kellett volna kezelniük, másrészt kötelezniük kellett volna a fellebbezőket, hogy bizonyítsák, az indiai gyártó figyelembe vette az állítólagos különbségeket az áraiban. Márpedig az indiai gyártó adataihoz való hozzáférés nélkül nem lehet megfelelni ennek a bizonyítási terheknek.

113. Ez a rész két olyan követelmény összeegyeztetésének problémáját veti fel, amelyek bizonyos körülmények között egymással szemben állhatnak. Egyfelől az intézményekkel együttműködni kész cégek adatainak a dömpingellenes vizsgálatokban való bizalmas kezelésére vonatkozó követelményről van szó. Az ilyen követelmény rendkívül fontos lehet egy, az analóg ország módszer alkalmazásával járó esetben, ahol az intézmények általában a vizsgálatban együttműködő ország cégei által szolgáltatott adatokra támaszkodnak. E követelmény figyelmen kívül hagyása ugyanis komolyan veszélyeztetheti az ilyen vizsgálatok lefolytatásának lehetőségét. Másfelől az ilyen követelmény ugyanakkor ellentétes azzal az elvárással, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének értelmében kiigazítás iránti kérelmet benyújtó felek rendelkezzenek a kérelmük megalapozottságának igazolásához szükséges információkkal.⁸³

114. Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy a dömpingellenes megállapodás 2.4 pontja előírja, hogy a „hatóságoknak tudatniuk kell az érintett felekkel, hogy milyen információ szükséges a méltányos összehasonlításhoz, és nem róhatnak a felekre túlzott bizonyítási kötelezettséget”.

115. A jelen indítvány 7., 40. és 41. pontjában említett, az „Európai Közösségek – Az egyes Kínából származó vas vagy acél kötőelemek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes intézkedések” ügyben 2011. július 28-án elfogadott jelentésével kapcsolatban a DSB Fellebbviteli Testülete megjegyezte, hogy e rendelkezés arra kötelezi a vizsgálatot végző hatóságokat, hogy annak érdekében, hogy az érdekelt felek képesek legyenek benyújtani a kiigazítás iránti kérelmüket, tudassák velük, hogy milyen információkat kell tartalmaznia e kérelmüknek.⁸⁴

83 — Lásd a jelen indítvány 96. és 97. pontját, és a 78. lábjegyzetében hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

84 — A Fellebbviteli Testület „EK – Kötőelemek (Kína)” jelentésének 489. pontja.

116. E tekintetben meg kell állapítanom, hogy a dömpingellenes megállapodás 2.4 pontjában kifejezetten előírt, a fentiekben ismertetett követelmények nem szerepelnek kifejezetten az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének szövegében. Ugyanakkor úgy vélem, hogy e követelmények e rendelkezésnek a dömpingellenes megállapodás 2.4 pontjával összefüggésben történő értelmezéséből származnak, és minden esetben az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikkében előírt, a megfelelő ügyintézésre vonatkozó elvhez kapcsolódnak.⁸⁵

117. Márpedig egy rendes dömpingellenes vizsgálattal ellentétben egy olyan vizsgálatban, ahol a rendes értéket egy analóg országban működő gyártó termékeinek ára alapján állapítják meg, az ezen értékre vonatkozó adatok harmadik fél forrásaiból származnak, és a vizsgált exportáló gyártó országától eltérő országokra vonatkoznak. Mivel ezen exportáló gyártók ezekhez az adatokhoz nem férnek hozzá, nehezen rendelkezhetnek azokkal az információkkal, amelyek annak meghatározásához szükségesek, hogy az analóg országban működő gyártó által exportált és a belső piacon értékesített termékek árainak összehasonlíthatóságát érintő esetleges különbségek figyelembevétele céljából milyen kiigazítás kérhető az intézményektől.

118. Hasonló esetben tehát az intézményeknek elegendő információt kell az exportáló gyártók számára szolgáltatniuk a kiigazítás iránti kérelmek benyújtásához.

119. E tekintetben meg kell állapítani, hogy egyrészt annak a kérdésnek a megválaszolása, hogy konkrétan milyen egyedi adatokat kell megosztani az exportáló gyártókkal, az egyes vizsgálatok sajátos körülményeinek figyelembevételével minden egyes esetben külön lefolytatott vizsgálattól függ. Másrészt az intézmények feladata, hogy az adatszolgáltatás olyan módját válasszák, amely szem előtt tartja a szóban forgó vizsgálatban együttműködő cégek adatai bizalmas jellegének megőrzésére irányuló követelményt.

120. Mindazonáltal a jelen esetben úgy tűnik, hogy a rendes értéknek az indiai gyártó adatai alapján történő meghatározására vonatkozó *valamennyi* információ bizalmas jellegét megőrizték a vizsgált exportáló gyártókkal szemben.⁸⁶ Hasonló esetben, amint azt a fellebbezők állítják, komoly kihívássá, ha nem éppen lehetetlen feladattá válik „annak bizonyítása, hogy az állítólagos különbségek befolyásolták az árak összehasonlíthatóságát”⁸⁷.

121. Ilyen körülmények között úgy vélem, hogy a második jogalap harmadik részének helyt kell adni.

122. Ugyanakkor már itt megjegyzem, hogy még ha a Bíróság a fenti megfontolások alapján arra a következtetésre is jut, hogy a jelen ügyben a Törvényszék megsértette az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdését azzal, hogy nem állapította meg, hogy az intézmények megsértették a szükséges információk megjelölésére és a vizsgált exportáló gyártóval szemben túlzott bizonyítási kötelezettség előírásának mellőzésére vonatkozó kötelezettségüket, ez semmilyen következménnyel nem jár arra nézve, hogy a vitatott rendelet elutasítja a fellebbezők által benyújtott kiigazítás iránti kérelmeket. Amint az az általam az ugyanezen jogalap első és második részére vonatkozó elemzés során kifejtett fenti megfontolásokból kiderül, a kiigazításokat a termelői tevékenységük árstruktúrájával való kapcsolatuk miatt mindenestre nem kérhetik olyan vállalkozások, mint a fellebbezők, amelyek nem részesültek piaccgazdasági elbánásban.⁸⁸

85 — Lásd ebben az értelemben: 2008. július 8-i Huvis/Conseil ítélet (T-221/05, nem tették közzé, EU:T:2008:258, 77. pont).

86 — Lásd a megtámadott ítélet 112. pontját. Ezt a körülményt az intézmények nem vitatták.

87 — Lásd a megtámadott ítélet 116. pontját.

88 — E tekintetben azt is meg kell említeni, hogy a fellebbezők nem hivatkoztak arra, hogy mivel nem fértek hozzá a rendes értéknek az indiai gyártó adatai alapján történő meghatározására vonatkozó információkhoz, akadályoztatva voltak abban, hogy más típusú kiigazítás iránti kérelmet nyújtsanak be.

3. A második jogalapnak az EUMSZ 296. cikk megsértésére alapított negyedik részéről

123. A második jogalap negyedik részében a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a megtámadott ítélet 120–124. pontjában a Törvényszék tévedett, amikor megállapította, hogy a vitatott rendeletben az intézmények teljesítették indoklási kötelezettségüket. A Törvényszék az indokolás részletességének az elvárt mértékére vonatkozó értékelésében figyelmen kívül hagyta a vitatott rendelet körülményeit, vagyis az analóg ország módszerének alkalmazását és az indiai gyártóra vonatkozó adatokhoz való hozzáférés hiányát. Ugyanígy, a Törvényszék nem vette kellő mértékben figyelembe a fellebbezők és az intézmények között a közigazgatási eljárás során váltott leveleket, amelyekben ez előbbiek kérték az utóbbiaktól, hogy szolgáltatassanak számukra részletesebb adatokat. Ilyen körülmények között az intézményeknek kötelességük lett volna elegendő részletességgel pontosítani, hogy a fellebbezők az általuk bemutatott érvekkel és bizonyítékokkal miért nem tettek eleget a velük szemben előírt bizonyítási tehernek.

124. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az EUMSZ 296. cikk által megkövetelt indokolásnak meg kell felelnie az adott jogi aktus jellegének, valamint világosan és egyértelműen kell megjelenítenie az azt meghozó intézmény érvelését, oly módon, amely lehetővé teszi az érintettek számára a meghozott intézkedés igazolásának megismerését és az illetékes bíróságnak a felülvizsgálat gyakorlását. Ezt a követelményt az adott ügy körülményei, különösen a jogi aktus tartalma, a hivatkozott indokolás jellege, valamint a címzettek és a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett egyéb személyeknek a magyarázathoz fűződő érdeke alapján kell értékelni. Nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, mivel azt, hogy valamely aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikk követelményeinek, nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem az összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére tekintettel is.⁸⁹

125. A jelen ügyben, amennyiben a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék nem vette kellő mértékben figyelembe a fellebbezők és az intézmények között a közigazgatási eljárás során váltott leveleket, ez az érv a bizonyítékoknak a Törvényszék általi értékelését vonja kétségbe, ami, amint arra a jelen indítványom 104. pontjában rámutattam, a fellebbezési eljárásban nem elfogadható.⁹⁰

126. Az analóg ország módszer alkalmazásának figyelmen kívül hagyására vonatkozó érveléssel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy a vitatott rendelet (41) és (103) preambulumbekzdésének a megtámadott ítélet 99. pontjában átvett elemzése félreérthetetlenül igazolja, hogy a Tanács igenis figyelembe vette ezt a körülményt az indoklásban, amelyben úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők által benyújtott kiigazítás iránti kérelmet el kell utasítani. Ilyen körülmények között nem róható fel a Törvényszéknek, hogy ezen indok alapján nem bírálta felül a vitatott rendelet indokolását. Ami az indiai gyártóra vonatkozó adatokhoz való hozzáférés hiányán alapuló érvet illeti, ez a tény nincs hatással az intézmények indoklási kötelezettségére, és a fokozott indoklási kötelezettség semmiképpen nem orvosolhatja a kiigazítási kérelmekhez szükséges információkhoz való hozzáférés hiányát.

127. Ennek következtében véleményem szerint a második jogalap negyedik részét is el kell utasítani.

128. Következésképpen a jelen indítvány 87. és 121. pontja alapján véleményem szerint a fellebbezők által a C-376/15. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésnek helyt kell adni, és a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni.

89 — Lásd: 2015. szeptember 10-i Fliesen-Zentrum Deutschland ítélet (C-687/13, EU:C:2015:573, 75. és 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

90 — Lásd a jelen indítvány 81. lánjegyzetében hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

VI – A Törvényszék előtt indított keresetről

129. Az Európai Unió Bíróságának alapokmánya 61. cikkének első bekezdése szerint a Bíróság a Törvényszék határozatának hatályon kívül helyezése esetén az ügyet érdemben maga is eldöntheti, amennyiben a per állása megengedi. Úgy vélem, a jelen ügyben pontosan ez a helyzet.

130. A jelen indítvány 52–87. pontjából ugyanis kiderül, hogy a Tanács azáltal, hogy a vitatott rendeletben kizárta a dömpingszámításból azokat a fellebbezők által előállított és exportált terméktípusokat, amelyek esetén analóg országban nem áll rendelkezésre a gyártó által alkalmazott eladási ár, megsértette az alaprendelet 2. cikkének (11) bekezdését és a dömpingellenes megállapodás 2.4.2 pontját.

131. Ilyen körülmények között úgy vélem, hogy vitatott rendeletnek a fellebbezőket érintő részét meg kell semmisíteni.

VII – A költségekről

132. Amennyiben a Bíróság egyetért a megállapításaimmal, a C-376/15. P. sz. ügyben a Tanács lesz a pereszeses fél. E körülmények között, mivel a fellebbezők az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése és 184. cikkének (1), (2) és (4) bekezdése alapján azt kérték, hogy a Tanácsot kötelezzék a költségek viselésére, azt javaslom, hogy a Bíróság kötelezze a Tanácsot a fellebbezők részéről az elsőfokú eljárással, valamint a C-376/15. P. sz. ügyben lefolytatott fellebbezési eljárásban felmerült költségek viselésére, továbbá kötelezze a Bizottságot a jelen ügyben felmerült saját költségei viselésére.

133. Ezzel szemben, mivel a C-377/15. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezést mint elfogadhatatlant el kell utasítani, az ebben az ügyben felmerült költségek viselésére a fellebbezőket kell kötelezni.

VIII – Véggövetkeztetések

134. A fenti megfontolásokra tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság a következőképpen határozzon:

- 1) A Bíróság a C-377/15. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezést mint elfogadhatatlant elutasítja.
- 2) A Bíróság az Európai Unió Törvényszékének a 2015. április 29-i Changshu City Standard Parts Factory és Ningbo Jinding Fastener kontra Tanács ítéletét (T-558/12 és T-559/12, EU:T:2015:237) hatályon kívül helyezi.
- 3) A Bíróság a 91/2009/EK tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2012. október 4-i 924/2012/EU rendeletnek a Chile Changshu City Standard Parts Factoryra és a Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd-re vonatkozó részét megsemmisíti.
- 4) A Bíróság az Európai Unió Tanácsát kötelezi a Changshu City Standard Parts Factory és a Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd részéről a C-376/15. P. sz. ügyben és a Törvényszék előtti eljárásban felmerült költségek viselésére.
- 5) Az Európai Bizottság maga viseli a C-376/15. P. sz. ügyben felmerült saját költségeit.
- 6) A Changshu City Standard Parts Factory és Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd viseli a C-377/15. P. sz. ügyben felmerült költségeket.